

Robert Cortell

Hores ingrates

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

Són dessaborides les hores corrents; hem perdut el costum de retrobar-nos amb les cares d'ahir, aquelles que ens feren sentir dignes de lloança i, després, es dissolgueren en un desencís creixent. Són aspres els nostres gestos, vivim impacients, com si sempre esperàrem el que no ha de venir, i així envoltam el nostre present d'un gran buit on patim com a pèrdua allò que un dia rebutjàrem.

TEMPS

Entre el que hem viscut i el que ens espera,
és possible escindir un bocí de temps,
a penes el breu centelleig d'una idea
que ens fa conscients de la baixada;
de la desraó en què ens movem.

Allò que vam tenir l'atreviment de pensar
que era nostre, ara ho contemplem
lliure d'afegits, perquè és real i no admet
ornaments ni apocades disculpes.
És el que resta després de tants anys.

I és horrible aquest penúltim sopar
que ens correspon celebrar sense profit,
acaronant amb les mans les despulles
dels antics somnis. És horrible i bell
saber que un dia vam ser capaços de somiar tant.

Hores ingrates

Després vindran greus hores, i més guerres, i tots
a poc a poc serem al fons de la foscor.

SALVADOR ESPRIU

És arribada l'hora en què l'angoixa
serà fruit de la certesa i no del dubte.
Tot allò que sabem ja ho sabíem,
però hem comprés que serem ferits
per la mateixa daga que abans
passava de llarg cercant un altre parador.
Avui hem de conviure amb un neguit
que no té cap porta d'eixida oberta,
perquè la vida ha traçat gèlidament,
com qui separa territoris estranys,
una línia divisòria recta i infranquejable
entre el que ara som i el que volíem ser.

Hores ingrates, aquestes, que ens empenten
cap a l'evidència menys subtil, més crua,
i ens obliguen a enfilat un nou tram del camí
amb conviccions cada vegada més fosques,
perquè no és temps de pressentir i confiar,
sinó de sentir astorats com la vida es retrau
i ens deixa amb una pesant càrrega als múscles,
que no és la basta ferralla elaborada pels dies,
sinó el que resta de nosaltres després de descobrir
que ja hem arribat, que som ací, de cap a peus,
i no ens fem il·lusions, car hi veiem clar i sabem
quins són els límits justs de la nostra esperança.

No és un malson aquesta necessitat sobrevinguda
de restablir els lligams amb els objectes coneguts
perquè recuperen la seua consistència original
i no ens deixen sols enmig de la fúria del temps.
Són dessaborides les hores corrents; hem perdut
el costum de retrobar-nos amb les cares d'ahir,
aquelles que ens feren sentir dignes de lloança
i, després, es dissolgueren en un desencís creixent.
Són aspres els nostres gestos, vivim impacients,
com si sempre esperàrem el que no ha de venir,
i així envoltem el nostre present d'un gran buit
on patim com a pèrdua allò que un dia rebutjàrem.

De sobte, el vell àngel ens ve a visitar
per recordar-nos la seua cara amable,
amb la benigna intenció de proclamar
que altres crepuscles són possibles.
Però no el reconeixem, s'ha transfigurat
el color de les seues dolcíssimes mirades,
la gràcia d'uns llavis fills d'aquell temps
en què no creure era també estimar.
I no sabem per què un dia es va acabar
aquell món on encara era imaginable
una altra manera de celebrar els afectes,
sense aquesta llandosa cansera d'un mateix.